

Ilmestyskirja 26

Ilm. 20:11-15

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Viime kerralla pääsimme luvun 20 jakeeseen 10 asti. Kuulimme ns. tuhatvuotisesta valtakunnasta, joka päättyy siihen, kun Saatana päästetään irti ja se pääsee eksyttämään kansoja Kristuksesta luopumiseen ja sotaretkeen häneen uskovia vastaan. Mutta Saatanasta ei ole Jumalalle mitään vastusta, vaan se heitetään tuliseen järveen.

Viimeinen tuomio

Nyt jatkamme luvun 20 jakeesta 11.

Minä näin suuren valkean valtaistuimen ja sen, joka sillä istuu. Hänen kasvojensa edestä pakenivat maa ja taivas, eikä niistä jäänyt jälkeäkään.

Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä. Kirjat avattiin, avattiin myös elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli merkitty, kukin tekojensa mukaan. Meri antoi kuolleensa, Kuolema ja Tuonela antoivat kuolleensa, ja kaikki heidät tuomittiin tekojensa mukaan.

Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema: tulinen järvi.

Jokainen, jonka nimeä ei löytynyt elämän kirjasta, heitettiin tuohon tuliseen järveen (Ilm. 20:11-16).

Kun saatana on tuomittu ja heitetty tuliseen järveen, koittaa ihmisten tuomion aika. Siksi Johannes näki suuren valkean valtaistuimen ja sen, joka sillä istuu. Tuo valtaistuimella istuja on tietenkin Kristus. Tästähän Jeesus puhuu evankeliumeissa:

Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa heille elämän, niin antaa myös Poika elämän kenelle tahtoo. Isä itse ei tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomiovallan Pojalle, jotta kaikki kunnioittaisivat Poikaa niin kuin he kunnioittavat Isää (Joh. 5:21-23)

”Hänen kasvojensa edestä pakenivat maa ja taivas, eikä niistä jäänyt jälkeäkään.” Tuo lause on käännetty vuoden 1992 Kirkkoraamatussa aika oudosti. Alkukielessä sanotaan, että hänen kasvojensa edestä ”ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, καὶ τόπος οὐχ εὐρέθη αὐτοῖς”. Ei siinä väitetä, ettei maasta ja taivaasta jäänyt jälkeäkään, vaan että niille ”ei löytynyt paikkaa”.

Miksi maa ja taivas pakenivat Kristuksen kasvojen edestä? Luultavasti siksi, että syntiinlankeemuksen takia koko maailma on joutunut turmeluksen ja syyllisyyden valtaan.

Siksi koko todellisuus yrittää paeta Tuomarin kasvojen edestä. Mutta sille ei löydy pakopaikkaa. Kristus näkee kaiken.

Kaikki ihmiset, ylhäiset ja alhaiset, pienet ja suuret kootaan kerran tuomittaviksi Kristuksen valtaistuimen eteen. Siinä ovat kaikki maailmanhistorian aikana eläneet ihmiset. Heidät herätetään haudoistaan, mistä tahansa, olivatpa he hukkuneet mereen tai haudattu maan poveen. He saavat uudet ylösnousemusruumiit ja heidät kootaan Kristuksen eteen. Tästä hän itse sanoo Matteuksen evankeliumissa näin:

Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista (Matt. 25:31-32)

Kahden tyyppisiä taivaallisia luetteloita

Ihmisiä ei tuomita sattumanvaraisesti, vaan sen mukaan, ”mitä kirjoihin oli merkitty”. Ne ovat todisteita siitä, miten kukin tulee tuomita.

Mitä kirjoja nuo ovat? Kommentaarin mukaan tekstissä selvästi oletetaan, että tuomiopäivänä kirjoja on kahta eri tyyppiä. Ensinnäkin on luetteloita, joihin on kirjattu jokaisen ihmisen teot, hyvät ja pahat. Kun ihmiset tuomitaan ”tekojensa mukaan”, niin se tarkoittaa, että Kristus katsoo noista kirjoista jumalallisen oikeudenmukaisuuden niihin paneman merkinnän kunkin teoista. Tuomio ei ole mielivaltainen.

Mutta sitten on toisentyypinen kirja, ”elämän kirja”. Se on ratkaiseva sen kannalta, miten ihmisen tuomiolla käy: ”Jokainen, jonka nimeä ei löytynyt elämän kirjasta, heitettiin tuliseen järveen.” Eli vaikka niissä toisissa kirjoissa, niissä joihin on listattuina teot, lukisi mitä tahansa, niin silti sen perusteella ei pelastu. Olennaista on se, onko nimi ”elämän kirjassa”.

Tästä ”elämän kirjasta” puhutaan myös Ilmestyskirjan luvussa 3. Siellä Jeesus sanoo Sardeksen seurakunnalle:

Muutamia sinulla sentään on Sardeksessa, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan. He saavat käyskennellä minun seurassani valkeissa vaatteissa; he ovat sen arvoisia. Se, joka voittaa, saa yleen valkeat vaatteet, enkä minä pyyhi hänen nimeään elämän kirjasta, vaan tunnustan hänet omakseni Isäni ja hänen enkeliensä edessä (Ilm. 3:4-5)

Mutta miten kristitty voi pysyä tahrattomana, niin, että hänen nimensä pysyy elämän kirjassa? Ei mitenkään muuten, kuin ”pesemällä vaatteensa Karitsan veressä”. Tämä käy ilmi siitä, kun Johannes keskustelee erään taivaassa olevan ”vanhimman” kanssa näkemästään pelastettujen joukosta. Heistä sanotaan näin:

Nämä ovat päässeet suuresta ahdingosta. He ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä. (Ilm. 7:15)

Eli tämä tarkoittaa sitä, että ”elämän kirjaan” saa nimensä ja se pysyy siinä, kun ihminen uskoo Jeesukseen, että hänen verensä sovittaa hänen syntinsä. Jos nimi on siinä kirjassa, silloin pääsee taivaaseen ja välttää tuomion ja tuliseen järveen joutumisen. Tämä sopii yhteen sen kanssa, mitä Jeesus opettaa Johanneksen evankeliumissa:

Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen. Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita, mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainoaan Poikaan (Joh. 3:17-18)

Usko Jeesuksen vereen tekee ihmisestä Jumalalle kelpaavan

Usko Jeesukseen tosiaan pelastaa, riippumatta siitä, onko kristitty on tehnyt riittävästi hyviä tekoja ansaitakseen sen. Kirjoittaahan apostoli Paavali:

Tämä Jumalan vanhurskaus tulee uskosta Jeesukseen Kristukseen, ja sen saavat omakseen kaikki, jotka uskovat. Kaikki ovat samassa asemassa, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi. Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi (Room. 3:22-25).

”Vanhurskaus” tarkoittaa Jumalalle kelpaamista. Sen saa omakseen uskomalla, ei hyvillä teoilla.

Varmaankin tämän takia Jeesus kehoitti opetuslapsiaan iloitsemaan siitä, että heidän nimensä olivat kirjoitettuna ”taivaan kirjaan”. Se oli tärkeämpää kuin se, että he olivat pystyneet Jeesuksen nimessä tekemään erinäisiä hyviä ihmetekoja (ks. Luuk. 10:20).

Tuomio tekojen mukaan on kahtalainen

Mutta eikö meitä sitten tuomitakaan tekojemme mukaan? Kyllä tuomitaan. Mutta tuomio on kahtalainen: pelastuvien kohdalla otetaan huomioon heidän hyvät tekonsa, kadotukseen joutuvien kohdalla heidän pahat tekonsa. Tämän näkee vaikka Jeesuksen kuvauksessa viimeisestä tuomiosta:

Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan kaikkien enkeliensä kanssa, hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen. Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ’Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti. Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’ (Matt. 25:31-36)

Teksti jatkuu sillä, että Tuomarin oikealla puolella olevat ihmiset ihmettelevät sitä, että missä ja milloin he ovat Kristusta auttaneet. Ja Kristus vastaa heille, että silloin, kun he ovat auttaneet hädässä olevia. Nuo teot oli taivaassa huomattu, ne eivät jää palkitseematta.

Mutta tarkastellaan sitten niitä vasemmalla puolella olevia ihmisiä:

Sitten hän sanoo vasemmalla puolellaan oleville: ”Menkää pois minun luotani, te kirotut, ikuiseen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen. Minun oli nälkä, mutta te ette antaneet minulle ruokaa. Minun oli jano, mutta te ette antaneet minulle juotavaa. Minä olin koditon, mutta te ette ottaneet minua luoksenne. Minä olin alasti, mutta te ette vaatettaneet minua. Minä olin sairas ja vankilassa, mutta te ette käyneet minua katsomassa.” (Matt. 25:41-43)

Vasemmalla olevat ihmettelevät myös. Milloin ja missä he ovat jättäneet palvelematta Kristusta? Ja hän vastaa heille, että silloin ja siellä, kun he ovat jättäneet auttamatta hädässä olevia.

Yleensä huomio tämän tekstin yhteydessä kiinnittyy siihen, että meidän pitäisi auttaa jokaista kärsivää ja hädässä olevaa, jonka kohtaamme. Ja niinhän se on. Niin meidän tulee tehdä ja sitä Kristus meiltä haluaa. Tämä on tekstin eräs tähtäyspiste.

Mutta sen lisäksi tätä pelottavaa tekstiä kannattaa tarkastella muultakin kantilta. Nimittäin siltä, että tuossa tekstissä Kristus erottaa ihmiset vasemmalle ja oikealle puolelleen *jo ennen kuin rupeaa puhumaan heidän teoistaan*. Heti, kun ihmiset kootaan hänen valtaistuimensa eteen, hän erottaa heidät kahteen joukkoon. Vasta sen jälkeen hän rupeaa puhumaan teoista, oikealla puolella olevien hyvistä teoista ja vasemmalle puolella olevien laiminlyönneistä.

Jako pelastuviin ja kadotukseen joutuvien välillä ei siis tämänkään tekstin perusteella tapahdu sen perusteella, että onko hyviä tekoja enemmän kuin pahoja. Mihin se sitten perustuu? Muun Raamatun perusteella ilmeisesti siihen, että niistä ihmisistä, jotka valtaistuimellaan istuva Tuomari on viitannut oikealle puolelleen, pätee se, että heidän nimensä ovat ”elämän kirjassa”. Heistä on tullut Jumalalle kelpavia siksi, että he ovat ”valkaiseet vaatteensa Karitsan veressä”. Eli, Paavalin sanoin, he ovat saaneet omakseen vanhurskauden, koska Kristuksen veri on saanut sen aikaan ja he ovat vastaanottaneet sen uskomalla.

Tämä tulkinta on oikea senkin perusteella, että muuten Kristuksen toiminta tuomarina näyttäisi hyvin oudolta. Miksi viimeisellä tuomiolla hänen oikealle puolelleen ohjatuille ihmisille puhutaan ainoastaan heidän tekemistään hyvistä teoista? Ei kai tässä maailmassa ole elänyt ainoatakaan sellaista ihmistä, joka ei koskaan olisi jättänyt auttamatta kärsivää? Mutta miksi näiden Kristuksen oikealla puolella olevien kohdalla ei lainkaan puhuta näistä laiminlyönneistä?

Ja vastaavasti, miksi vasemmalla puolella olevien ”vuohien” kohdalla Kristus ei lainkaan puhu siitä, mitä hyviä tekoja he ovat tehneet? Kai jokainen ihminen on edes joskus tehnyt jotain hyvää? Miksi näiden ihmisten eteen vyörytetään vain ne laiminlyönnit kurjien auttamisessa?

Vastauksena on se, että tuomiolla Kristuksen oikealle puolelle ohjataan ne ihmiset, jotka ovat uskoneet häneen ja ovat sen vuoksi saaneet syntinsä anteeksi. Kristus ei siksi lainkaan muista niitä. Ne on tehty tyhjäksi hänen ristillä vuodattamansa veren takia. Niiden tilalle on tullut Kristuksen ihmiskunnalle hankkima Jumalalle kelpaaminen. Sen lisäksi Kristus tahtoo palkita heille ne hyvät teot, joita he ovat elämänsä aikana tehneet kurjia auttaen. Hän nostaa ne esiin ja ohjaa niiden tekijät taivaan iloon.

Tuomiopäivänä tuomarin vasemmalle puolelle ohjattujen kohdalla pätee se, mistä Ilmestyskirjassa sanotaan näin: ”Jokainen, jonka nimeä ei löytynyt elämän kirjasta, heitettiin tuohon tuliseen järveen.” Jos heillä onkin joitain hyviä tekoja, ne eivät riitä tekemään heistä Jumalalle kelpavia. He ovat perisyntien ja omien tekosyntiensä vuoksi Jumalan oikeudenmukaisen tuomion alla.

Aivan niin kuin Paavali kirjoittaa: ” Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet” (Room. 3:10-12).

Onneksi meillä on mahdollisuus turvautua oman kelvollisuutemme sijasta Jeesukseen. Silloin avautuu aivan uudenlainen mahdollisuus: nimi merkitään elämän kirjaan ja ihminen välttyy tuomiosta, Jeesuksen ansiosta, Jeesuksen siivellä. Aivan niin kuin Jeesus Johanneksen evankeliumissa sanoo: ”Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita, mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainoaan Poikaan.”